

„Já nešťastné, nic ze mne nebude, musím tady dočista umřít. Achich, ouvej, to je neštěstí!“

Skřítkovi se zdálo, jako kdyby to nařikání přicházelo odněkud shora, ale stále na to nemohl přijít. Ani tehdy ne, když po žebříku vylezl na střechu a uklízel ji. Už měl skoro všechnu práci hotovou, ale stále mu to nedalo. Chtěl by si alespoň chvíli odpočinout, posedět na lavičce z dubové kůry, kterou si vyrobil a postavil před svoji chaloupku. Jenže sotva se posadil, už zase bylo slyšet to slaboučké nařikání. Až se skoro rozzlobil, jestli si z něho někdo nedělá legraci. Přistavil žebřík k chaloupce, vylezl na něj a tiše čekal. A opravdu za chvíli bylo slyšet to známé:

„Achich, ouvej, já nešťastné...“

Medovníček se pořádně podíval a ono tam bylo zapadnuté semínko ze smrkové šišky. A bědovalo, že loni v létě, když bylo to sucho, se jeho šiška otevřela a ono s ostatními semínky padalo k zemi. Všechna ta semínka měla vrtulku a točila se s ní, aby se dostala co nejdále od toho smrku, na kterém vyrostla jejich šiška. To proto, aby na ně potom mohlo svítit sluníčko. Jenom tohle semínko mělo tu smůlu, že nedopadlo na zem, ale na střechu Medovníčkovy chaloupky.

„Prosím tě,“ povídá Medovníček, „co tady kňouráš? Já už ko-

